

Република Србија
УПРАВНИ СУД
25 У 12235/17
10.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Маријане Тафра Мирков и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским помоћником Љубом Ергићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиле А.А., држављанке Републике Македоније и малолетног ..., са боравиштем у Б., ул., које заступа пуномоћник Радош Ђуровић, правник невладине организације "Центар за заштиту и помоћ тражиоцима азила" из Београда, ..., против решења Комисије за азил Републике Србије, број Аж-18-1/16 од 31.05.2017. године, у предмету азила, у нејавној седници већа одржаној дана 10.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужилаца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције-Управа граничне полиције-Канцеларија за азил број .../15 од 10.02.2017. године, којим је, ставом 1. диспозитива, одбачен захтев за азил у Републици Србији држављана Македоније А.А., од оца Ј., рођене xxxx96. године у С., Македонија и њеног малолетног сина ..., рођеног ххх. године у, Македонија; ставом 2. диспозитива обавезани именовани да уколико немају други основ за боравак на територији Републике Србије исту напусте у року од 30 дана од дана правноснажности овог решења и Канцеларији за азил врате личну карту за лица која траже азил бр..../16, а ставом 3. диспозитива констатовано је да трошкова поступка није било.

Тужбом поднетом Управном суду дана 09.08.2017. године, тужиоци оспоравају законитост решења туженог органа због непоступања по привилима поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и неправилне примене закона. У тужби се истиче да је оспорено решење нејасно и необразложено, да је образложење дато произвољно и да не садржи разлоге за одлуку из диспозитива. У тужби се истиче да тужилца, као жртва родно заснованог насиља, није могла да добије ефикасну заштиту од стране државних органа Републике Македоније, и с тим у вези истиче да је изјава тужиле А.А., дата на саслушању дана 01.03.2016. године непотпуно и погрешно оцењена од стране поступајућих органа. Даље се истиче да првостепени и

тужени орган нису ценили доказе достављене у току поступка, који говоре у прилог тога да тужиоци нису могли добити заштиту сигурне државе порекла и да за њих није сигурна, као и да ће у случају враћања у државу порекла бити изложени прогону. С тим у вези, у тужби се наводи да су тужиоци на саслушању 01.03.2016. године доставили извештај међународне организације The Advocates for Human Rights, под називом "Violence against women in Macedonia" од јула 2014. године који сведочи о високом степену родно заснованог насиља у Македонији. Даље се истиче да је чињенично стање нетачно и непотпуно утврђено, пре свега није утврђена релевантна чињеница да ли су тужиоци могли да добију заштиту Македоније, као државе порекла, као и релевантну чињеницу националне односно етничке припадности тужилаца, који су Роми. У тужби се даље истиче да су поступајући органи погрешно утврдили да се Македонија може сматрати за сигурну државу порекла тужилаца и да су у конкретном случају тужиоци могли да добију заштиту од Македоније. Даље се истиче да поступајући органи нису размотрили савесно и брижљиво све наводе тужилаца и приложене доказе, те да нису отклонили све ризике од поступања супротног међународним инструментима који гарантују људска права у случају повратка тужилаца у државу порекла Македонију, пре свега право на живот и забрану мучења. У погледу односа Републике Македоније према родно заснованом насиљу и породичном насиљу, у тужби се указује на годишњи извештај Националне мреже против насиља над женама и насиља у породици, која представља мрежу невладиних организација у Републици Македонији, специјализованих у области превенције породичног и родно заснованог насиља. Такође, у вези односа власти Републике Македоније према проблему родно заснованог насиља и насиља у породици, истиче се да парламент Републике Македоније није ратификовао Истамбулску Конвенцију Савета Европе о спречавању и борби против насиља над женама и насиља у породици, са ког разлога нису испуњени сви услови из дефиниције сигурне државе порекла из члана 2. Закона о азилу. С тим у вези, у тужби се такође указује на одлуку Европског суда за људска права у Стразбуру у предмету *Chahal vs UK*, представка бр. 22414/93, параграф 86, као и на: саопштење Helsinki Committee for Human Rights of the Republic of Macedonia од 25. новембра 2016. године, извештај о мониторингу примене Закона о спречавању и заштити од породичног насиља Националне мреже против насиља над женама и породичног насиља из децембра 2016. године, извештај Европске Комисије за Македонију за 2016. годину, о прогресу и прикључивању, од 09. новембра 2016. године и извештај о стању људских права у 2016. години у Македонији од америчког Стејт департмента (Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2016/Macedonia). Са наведених разлога, у тужби је предложено да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу, као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, оценом навода тужбе, оспореног решења, као и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

По оцени Управног суда, правилно је одлучио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужилаца, дајући за своју одлуку разлоге које као правилне и у свему на закону засноване прихвата и овај суд. Наиме, из списка предмета

и образложења оспореног решења произлази да је ожалбено решење донето у поновном поступку одлучивања по захтеву тужилаца за азил у Републици Србији, у извршењу решења туженог Аж-18/16 од 08.09.2016. године, којим је првостепеном органу наложено да несумњиво утврди чињенице које се односе на питање да ли се у конкретном случају Република Македонија може сматрати сигурном државом порекла за тражиоце азила, као и да испита све друге наводе из захтева за азил, са усмене расправе и жалбе тужилаца. У поновном поступку утврђено је да у Републици Македонији постоје одговарајући прописи (од Устава, као највишег правног акта) којима се гарантују и обезбеђују загарантоване слободе и права грађана, да је Република Македонија кандидат за чланство у Европској унији и корисница одговарајућег пројекта Европске уније који се односи на заштиту људских права, као и да у Републици Македонији постоји посебан, самосталан орган са специјалним статусом за заштиту права грађана. Такође је утврђено да се Република Македонија налази на Листи сигурних држава порекла ("Службени гласник РС", бр. 67/2009) утврђеној одлуком владе Републике Србије 2009. године. Такође, из саме изјаве тужиље А.А. дате на усменој расправи одржаној дана 01.03.2016. године, произлази да је по њеним пријавама због злостављања од стране њеног ванбрачног супруга било реакције полиције, као надлежног државног органа земље порекла, да је њен ванбрачни супруг притворен због кривичних дела почињених у Македонији и да се сада налази у затвору у Србији, да у Републици Македонији није била прогоњена од стране државе, друштвене групе или неког државног органа, да може слободно да извади сва документа која јој требају, да се није јављала ниједној невладиној организацији или међународним организацијама које би јој помогле да ефикасније заштити своја права, да не зна да ли би боравак у Републици Србији могла да регулише на други начин осим подношењем захтева за азил, као и да се по доласку у Републику Србију тужиља А.А. није обраћала Амбасади земље порекла у Републици Србији, као ни надлежним органима Републике Србије у циљу регулисања свог статуса.

Одредбом члана 33. став 1. тачка 4) Закона о азилу ("Службени гласник РС", бр. 109/07), прописано је да ће канцеларија за азил, одбацити захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, ако утврди да лице које тражи азил може да добије заштиту сигурне државе порекла, осим ако докаже да за њега није сигурна. Одредбом члана 42. став 4. Закона о странцима ("Службени гласник РС", бр.97/08) прописано је да станац, који је благовремено поднео захтев за продужење привременог боравка за стално настањење или за азил, може остати у Републици Србији до доношења правоснажног решења по том захтеву.

Код напред утврђеног чињеничног и правног стања ствари, правилно је и по оцени суда, одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужилаца, налазећи да је првостепени орган правилно поступио када је ожалбеним решењем одбацио захтев тужилаца за азил и наложио им да напусте територију Републике Србије, без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, у складу са одредбама члана 33. став 1. тачка 4) Закона о азилу и члана 42. став 4. Закона о странцима, за коју одлуку је дао разлоге које као довољне и у свему на закону засновне прихватио и овај суд.

Приликом одлучивања, суд је ценио наводе тужбе којима се указује на то да су поступајући управни органи при доношењу одлуке у овом предмету пропустили да оцене међународне извештаје о стању људских права у Македонији којима се указује на то да та земља не представља сигурну државу порекла за тужиоце, па налази да су

исти неосновани. Ово стога што тужиоци у поступку проведеном пред првостепеним и другостепеним органом, а према стању у списима предмета, нису приложили доказе да је Македонија за њих несигурна из неког разлога који би искључивао примену члана 33. став 1. тачка 4. Закона о азилу, нити такав закључак несумњиво произлази из навода тужилаца. Поред наведеног, актуелни међународни извештаји, на које се тужиоци позивају, који говоре о стању људских права у Македонији не могу, по оцени суда, сами за себе представљати доказ да иста није сигурна земља порекла за тражиоце азила.

Сагласно свему напред наведеном, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 10.11.2017. године, 25 У 12235/17

Записничар
Љубо Ергић,с.р.

Председник већа – судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП